

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΠΑΠΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΛΑΤΣΗ

— Εὐλόγησον Δέσποτα!

Καὶ εὐλογοῦσεν ὁ Δέσποτας, ἀνοίγοντας τὰ δάχτυλά του ἀπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν πιστῶν, σάν νὰ τοὺς μοίραζε στραγάλια.

— Ὑπαγε εἰς ὁδὸν εἰρήνης!...

Περίεργος «Δέσποτας» κι' αὐτός. Μὰ ὅσο καὶ ἂν ἦτανε περίεργος, τόσο καὶ κατάλληλος ἦτανε γιὰ τὸ χωριὸ τὸ Πρασσοχώρι. Πρεκοπάνα ἴσως νὰ τὸ λέγαν τότε τὸ χωριὸ καὶ Πρεκοπάνα λέγεται καὶ σήμερα, μὰ οἱ γειτόνοι γύρω τῶχαν μεταβαφτίσει «Πρασσοχώρι», γιὰ τὶς μεγάλες καὶ ἀτελείωτες προμήθειες τῶν πράσινων, τῆς μοναδικῆς τροφῆς τῶν χωρικῶν. Οἱ κάτοικοί του δὲν εἶχαν βγῆ ὄξω ἀπὸ τὸ χωριὸ, παρὰ γιὰ νὰ βοσκίσουν λίγους χοίρους, ἢ νὰ πᾶν στὸ δάσος γιὰ νὰ κόψουν ξύλα.

Κοιμισμένος κόσμος, δηλαδὴ καὶ ἀποκαμωμένος, ποίμνιον σωστὸν καὶ ταπεινὸν καὶ ἄκακον, κατάλληλον γιὰ οἰονδήποτε ποιμένα, ἢ μὲ ἄλλο ὄνομα «παπᾶν».

Ὁ ποιμενάρχης δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκεῖ. Ἦταν ψηλά, ἀπὸ τὸ Μπλάτσι τῆς Κοζάνης, τὸ Ἑλληνομπλάτσι, ὅπως λέγεται, βοσκὸς προβάτων πρὶν καὶ κατσικιῶν, καὶ νῦν προβατανθρώπων.

Γράμματα δὲν ἔξερε. Γραφή, ἀνάγνωσι, μηδέν. Ἄγνωστον ἂν εἶχε ἰδῆ καὶ ποτὲ βιβλίον. Ἀπὸ μικρὸς βοσκοῦσε κοπάδια στὰ ψηλά βουνά, παρέα μὲ τὰ δέντρα τὰ θεώρατα, τοὺς λύκους, τὶς νεροσυρμές, τὶς καταιγίδες καὶ τοὺς ἀνέμους.

Ἔτσι μεγάλωσε κι' ἀντρειώθηκε ἐκεῖ. Καὶ μιὰ ἡμέρα, ὅπου πέρανε τὰ πρόβατα κοντὰ ἀπὸ τὸ μονοπάτι σ' ἓνα δάσος, εἶδε ἓνα καινούργιο καλυμαῦχι κάτω στὰ χορτάρια, ἓνα καινούργιο καλυμαῦχι ἀπὸ παπᾶ.

Κάποιος παπᾶς θὰ εἶχε προσκληθῆ ἀπὸ κανένα κοντινὸ χωριὸ καὶ θὰ εἶχε θάλει σὲ κανένα καλάθι γιὰ νὰ μὴ τσαλακωθῆ τὸ καλὸ του καλυμαῦχι, γιὰ νὰτὸ φορέσῃ ὅταν θὰ πλησίαζε στὸ χωριὸ. Καὶ ἔτσι σ' ὄλο τὸ δρόμο γιὰ νὰ μὴ χαλάῃ τὸ καινούργιο του, φοροῦσε τὸ παληὸ του. Κάπου ὅμως ἐκεῖ θὰ πῆδησε φαίνεται τὸ ἄλογο καὶ ἔπεσε τὸ καλυμαῦχι.

Ὁ παπᾶς δὲν τὸ κατάλαβε καὶ τὸ θρῆκεν ὁ Μπλατσιώτης. Τὸ φόρεσε καὶ πῆγε σ' ἓνα ρέμα γιὰ νὰ κυτταχθῆ. Μῆνες καὶ καιροὺς εἶχε νὰ κατεβῆ στὸ Μπλάτσι. Τὰ μαλλιά του μεγαλώσανε, τὰ γένεια του ἐπίσης. Ἦταν σάν σωστὸς παπᾶς. Τὸ καλυμαῦχι συνεπλήρωσε τὴν εἰκόνα τοῦ προσώπου.

— Μωρὲ, κάνω γιὰ παπᾶς! σκέφθηκε.

Καὶ ἀπὸ τότε τοῦ ἐγινε μανία, καὶ μιὰ μανία δυνατὴ, νὰ γίνῃ παπᾶς.

— Μὰ πρέπει νὰ σὲ χειροτονήσῃ, τοῦ εἶπαν, ὁ Δεσπότης.

— Τὸ καλυμαῦχι, σκέφθηκε, τὸ ἔχω. Μαλλιά καὶ γένεια ἔχω μακρὰ. Τί μοῦ λείπει γιὰ νὰ γενῶ παπᾶς; Δὲν μοῦ λείπει τίποτα!

Καὶ μιὰ καὶ δυὸ στὸ Δεσπότη.

— Τὸ καλυμαῦχι, τοῦ εἶπεν ὁ Δεσπότης, δὲν κάνει τὸ παπᾶ. Ξέρεις γράμματα;

— Γράμματα δὲν ξέρω, τοῦ ἀπάντησε, μὰ ξέρω νὰ βοσκᾶω γίδια.

— Καὶ τὰ γίδια τί θὰ τὰ κάμῃς, τοῦ εἶπεν ὁ Δεσπότης, σάν χειροτονηθῆς;

— Θὰ τὰ χαρίσω στὴν ἀγιοσύνη σου. Καὶ τὴν ἄλλη Κυριακὴ ἐγινε παπᾶς.

— Ἄκουσε ἐδῶ, εἶπε στὸ Δεσπότη, σάν

— Τί καλὸς παπᾶς! Τί καλὸς παπᾶς! Δὲν τὸ λυπᾶται τὸ λιβάτι.

— Οἱ χωρικοὶ τὸν προσκυνούσανε εὐλαβικά!...

χειροτονήθηκε. Νὰ μὲ στείλῃς σ' ἓνα χωριὸ πού νὰ μὴν ξέρουν ἀπὸ... κόσμον, νὰ εἶνε ὅλοι ἀγράμματοι καὶ χειρότεροι ἀπὸ τὰ πρόβατά μου.

Καὶ σάν ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ζητοῦσεν ἡ Πρεκοπάνα ἱερέα, καὶ δὲν εἶχε ὁ Δεσπότης ἀνέναν ἄλλον νὰ χειροτονήσῃ καὶ νὰ στείλῃ καὶ οὔτε καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς παληοὺς δεχότανε νὰ πάῃ στὴν Πρεκοπάνα, ὁ Δεσπότης τὸν ἔστειλε ἐκεῖ.

— Ἐξυπνὸς εἶνε, σκέφθηκε, Μπλατσιώτης εἶνε, διάλογος σωστὸς καὶ θὰ τὰ καταφέρῃ.

Καὶ ἀνέμιση τὸ φαρδομάνικό του, δίδοντάς του τὴν εὐχή:

— Εἰς ὁδὸν εἰρήνης!..

Ποῦ νὰ τὸν θάλῃ, δὲν εἶχε τὸ χωριὸ.

Εἶδε παπᾶ ἐπὶ τέλους τὸ φτωχὸ, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ-τρία χρόνια! Μποροῦσαν πειὰ νὰ παντρευτοῦν, μποροῦσαν νὰ βαφτίσουν, μποροῦσαν νὰ ἀγιάσουνε, μποροῦσανε καὶ νὰ πεθάνουν.

— Εὐλόγησον Δέσποτα!

Μαζευτήκαν ὅλοι καὶ τὸν προσκυνούσανε.

Καὶ τοῦτος, νομίζοντας πὼς εἶνε στραγάλια ἢ εὐχές, ἀπλωνε βαθειά, στὴν ἀπλωτὴ τὴν τσέπη, τοῦ πλατειοῦ του ράσου καὶ ἔπειτα τὸ ἀνοίγε ἀπάνω τους, σάν νὰ τοὺς σκοποῦσε κομφετί.

Στὶς λειτουργίες πάλι εἶχε δικὸ του τελετουργικὸ.

Οἱ χωρικοὶ τὸν παπᾶ δὲν τὸν θέλανε γιὰ τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτές.

— Ἄς τονε νὰ λειτουργήσῃ!

Τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτές αὐτοὶ, κυττάζαν τὰ χωράφια, τὶς δουλειές τους καὶ τὰ ζῶα τους. Τότε βρίσκανε καιρὸ νὰ σιάξουνε τοὺς φράχτες τους, ν' ἀνοίξουνε τ' αὐλάκια τους, ἢ νὰ βγάλουν στὴ βοσκὴ τὰ ζῶα τους. Αὐτοὶ τὸν θέλαν γιὰ τὶς κοινωνικὲς ἀνάγκες τῆς ζωῆς. Κανένα βάφτισμα, κανένα στεφάνωμα καὶ καμμιά εὐχὴ γιὰ τὶς ἀκρίδες.

Τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτές, κανεὶς δὲν πῆγαινε στὴν ἐκκλησία. Κάτι γρηοῦλες μόνον καὶ τὰ μικρὰ παιδιά. Ἔτσι τὸν ἄφηναν μονάχο νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει.

Κι' αὐτὸς ἐτροποποίησε τὸ λειτουργικὸ. Τὸ ἀπλοποίησε πολὺ. Σχεδὸν τὸ εἶχε καταργήσει.

Ἐπαιρνε τὸ λιβανιστήρι κι' ὄλο θύμιαζε τὸ ἐκκλησιασμά. Ἐπειδὴ δὲ, δὲν ἔξερε τί ψάλλουν οἱ παπάδες ὅταν θυμιατίζουνε, μουρμούριζε κι' αὐτὸς κουνώντας τὸ λιβανιστήρι:

— Ὅσο εἶνε ἀπὸ ἐκεῖ ἕως ἐδῶ, εἶνε καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἕως ἐκεῖ, ἀλληλουϊά!...

Ἐνοῶντας τὴν ἀκτίνα πού διέγραφε κινούμενον τὸ θυμιατό.

Ἡ γρηοῦλες προσκυνούσαν ἐμπρός του καταनुκτικά.

— Τί καλὸς παπᾶς, δὲν τὸ λυπᾶται τὸ λιβάτι!

Κι' αὐτὸς δὸς' του καὶ λιβάνιζε.

— Ὅσο εἶνε ἀπὸ ἐκεῖ ἕως ἐδῶ, εἶνε καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἕως ἐκεῖ, ἀλληλουϊά!...

Κι' ὅταν ἐρχότανε ἡ ὥρα νὰ διαβάσῃ καὶ τὸ Εὐαγγέλιο, ἀνέβαινε σοβαρὸς-σοβαρὸς στὸν ἄμβωνα.

— Ἦ ἀκούσατε καὶ πέρυσι, ρω- (Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

— Μωρὲ κάνω γιὰ παπᾶς!

Οἱ χωρικοὶ τὸν προσκυνούσανε εὐλαβικά!...

Ο ΠΑΠΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΛΑΤΣΗ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 38)

τούσε τὸ ἀραιὸ ἐκκλησιασμά, τὸ Εὐαγγέλιο αὐτό;

— Τ' ἀκούσαμε, παπούλη μου.

— "Ἐ τότε, ἀφοῦ τ' ἀκούσατε, εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς τὸ ξαναδιαβάσω καὶ νὰ σᾶς χασομερήσω. Πηγαίνετε νὰ ταΐσετε τὶς κόττες σας.

Βολικὸς παπᾶς.

"Ὅλοι ἦσαν καταμαγευμένοι. Ποτὲ δὲν ἦταν ἡ ἐκκλησία τόσο καλὴ καὶ στοργικὴ γιὰ τοῦ κοσμάκη τὶς δουλειές.

Ἡ μόνη δυσκολία ἦταν ὅταν πέθαινε κανεὶς.

Τότε ἦσαν ὅλοι μαζευμένοι τριγύρω ἀπὸ τὸ λείψανο καὶ θὰ πιανόταν ὁ παπᾶς πού δὲν ἤξερε νὰ ψάλλῃ. Ἄλλὰ ὁ πονηρὸς Μπλατσιώτης καὶ πάλιν τὰ ἐμπάλωνε. "Ὅταν τὸν καλοῦσαν νὰ διαβάσῃ στὸν πεθαμένο τὴν εὐχή, αὐτὸς ἔβγαζε ὅλον τὸν κόσμον ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρη.

— Φύγετε τώρα ἐσεῖς, τοὺς ἔλεγε. Εἶσθε ἀμαρτωλοί. Δὲν κάνει ν' ἀκούτε τὰ θεοτικὰ διαβάσματα. Γιὰ νὰ πιάσουν τὰ διαβάσματα, πρέπει νὰ τὰ διαβάσω μοναχὸς μου.

Μιὰ-δυὸ οἱ χωρικοὶ γενήκανε περιέργοι.

— Τί διάβολο διαβάσματα εἶνε αὐτά, λέγαν ἀναμεταξύ τους, πού δὲν κάνει νὰ τ' ἀκούμε κι' ἐμεῖς;

Καὶ μιὰ ἡμέρα τὸν ρώτησαν;

— Πῶς οἱ παλῆοι παπᾶδες τὰ διάβαζαν μπροστά μας;

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι παπᾶς σάν ἐκείνους. Εἶμαι ἀπὸ τοὺς μεγάλους τοὺς παπᾶδες καὶ ἔχω τὰ δικά μου τὰ τροπάρια.

"Ἐνας ὅμως ἀπὸ τοὺς πρὸ πονηροὺς τοὺς χωριανούς, σκανδαλιστὴκε λιγάκι ἀπὸ τὶς περιέργες εὐχές τοῦ Μπλατσιώτη τοῦ παπᾶ, καὶ εἶπε στοὺς ἄλλους:

— Μωρὲ, ἐγὼ θὰ κάνω τὸν πεθαμένο γιὰ ν' ἀκούσω τί διαβάζει.

Καὶ ξαπλώθηκεν ὁ χωριάτης καταγῆς καὶ οἱ ἄλλοι χωρικοὶ καλέσανε τὸν παπᾶ νὰ τὸν διαβάσῃ.

Σάν τοὺς ἔβγαλεν ὁ Μπλατσιώτης ὅλους ἔξω καὶ σάν δὲν ἤξερε καὶ τί εὐχὴ νὰ πῇ, ἄρχισε νὰ ψελλίζῃ τὸ μπλατσιώτικο τραγοῦδι τοῦ «τρανοῦ χοροῦ» τῆς Σουλτάνας Βιργινιάδας:

Κι' ἦταν μεγάλος ὁ χορὸν
Σουλτάνα — Σουλτάνα,
κι' ὁ τόπος ἦταν λίγος,
Σουλτάνα — Βιργινιάδα...

"Ὁ πεθαμένος σάν ἄκουσε τὰ ψαλτικὰ αὐτά, ἄρχισε νὰ χαμογελάῃ, ὅταν τὸν θλέπη ὁ παπᾶς.

— Μπα! λέει. θρυκολάκισσε ἐτοῦτος,

Καὶ τοῦ δίνει μιὰ μὲ τὸ θυμιατῆρι στὸ κεφάλι.

— "Αἱ στὸ διάβολο, τοῦ φώναζε. Κάτσε ἡσυχὰ ἐκεῖ, ὥσπου νὰ τελειώσω!

Μὲ τὸ χτύπημα ὁ χωρικός θέλησε νὰ πεταχτῆ ἐπάνω νὰ σωθῇ. Ἀρπάζει λοιπὸν τὸν παπᾶ ἀπὸ τὸν λαιμὸ, ἀλλὰ ἐκεῖνος, μὲ τὸ θυμιατὸ, τοῦ δίνει τρίτη καὶ τέταρτη στὸ κεφάλι, ὥσπου τὸν ἀφήκε ξερὸ καταγῆς στὸ πάτωμα.

Κι' ἀμέσως ὕστερα βγαίνει θυμωμένος ἔξω καὶ λέει στοὺς χωριάτες, πού περιέργοι περίμεναν, γιὰ τὴν ἀκούσαν τὸ θόρυβο καὶ δὲν ξέρανε τί νὰ ποῦν:

— Ἀκούστε ἐδῶ, θρὲ χωριανοί: "Ἄλλοτε τοὺς πεθαμένους σας νὰ τοὺς ἀφήνετε νὰ πεθαίνουνε γιὰ καλὰ καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς φέρνετε σ' ἐμένα.

— Τί λὲς αὐτοῦ, παπούλη μου;

— Ἐκεῖνο πού σᾶς λέω. Τί κυττᾶτε σάν χαζοί; Νὰ ἐτοῦτος πού μοῦ φέρατε, λιγάκι ἀκόμα ἂν δὲν πρόφταινα, θὰ μοῦ βγαζε τὸ λαρυγγί!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΞΗ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΙΣΟΥΝ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 21)

Ἡ Μαίρη Καρλάυλ ὅμως ἔχει ἕναν ἐντελῶς δικό της λόγο νὰ εἶνε ἐναντίον τοῦ ἔρωτος.

— Μ' ἀρέσουν, μοῦ ἐξωμολογήθηκε, ὅλοι οἱ νόστιμοι ἄνδρες. Καταλαβαίνετε λοιπὸν σὲ τί δύσκολη θέσι μὲ θάζει ὁ ἔρωτας καὶ τί θάσανα μοῦ δημιουργεῖ. Μὲ κάνει νὰ γίνωμαι ψεύτρα, ὑποκρίτρια καὶ συχαμένη. Ἄν ὅμως δὲν ὑπῆρχε, θὰ μπορούσε κάθε γυναῖκα νὰ χαρῆ χωρὶς θάσανα τῆ ζωῆς της καὶ νὰ δοκιμάσῃ τὴ γνωριμία ἕνα σωρὸ ἀνδρῶν».

"Ὅσο τώρα γιὰ τὴν χαριτωμένη Ντανιέλ Νταριέ, αὐτὴ μισεῖ τὸν ἔρωτα γιὰ τὸ ποτὲ δὲν ἔχει ἔρθῃ στὴν καρδιά της. Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της, αὐτὴ ἢ θεντέττα δὲν μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ! Γι' αὐτὸ τὸ λόγο κιόλας τὴ θεωροῦν στὸ Χόλλυγουντ ὡς ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα...

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 14)

τα, ἔφερε σὲ φῶς ἕνα σωρὸ συνταρακτικὲς ἀποκαλοφειές. Ἐκείνη ἡ μικροσκοπικὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ ἦταν ἕνα θαῦμα τέχνης. Μέσα σ' αὐτὴν βρισκόντουσαν δυὸ ἐπίσης μικροσκοπικὰ φιλμ, τὰ ὁποῖα παρεδόθησαν ἀμέσως στοὺς χημικούς. Ἡ ἐμφάνισις τους, καθὼς καὶ ἡ μεγένθυσίς τους ἔφερε σὲ φῶς ὅλη τὴ δρᾶσι τοῦ Ροῦντολφ "Ἐς ὡς κατασκόπου. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ φιλμ ἦταν φωτογραφισμένο τὸ νέο σχέδιο τοῦ Μπέρκνερ γιὰ ἕνα μηχανήμα, πού βοηθοῦσε τὰ πολυθόλα στὴν εὐθυβολία, κατὰ τὴν ὥρα τῆς πτήσεως τοῦ ἀεροπλάνου.

"Ὁ ἀρχιμηχανικὸς Μπέρκνερ, ὅταν ἔμαθε αὐτὲς τὶς ἀνακαλύψεις δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ποιὸς ἦταν ὁ «διάβολος» πού βοηθοῦσε τοὺς Ἄγγλους: ἦταν ὁ γιατρός Ροῦντολφ "Ἐς. Κάθε τσιγάρο πού ἀναθε στο ἔργαστήριό του μὲ τὸν σατανικὸ ἀναπτῆρα του, ἰσοδυναμοῦσε μὲ μιὰ φωτογραφία!...

Μὰ γιὰ τί εἶχε δυὸ ἀναπτῆρας ὁ κατάσκοπος γιατρός; Ἄπλουστατα, γιὰ τὴν χρησιμοποιοῦσε πάντα τὸν ἀληθινὸ ἀναπτῆρα καὶ τὸν ἀφήνε μάλιστα στὰ χέρια τῶν ἄλλων γιὰ νὰ τὸν περιεργάζονται μὲ τὴν ἀνεσί τους. Ὅταν ὅμως ἤθελε νὰ φωτογραφήσῃ ἕνα πρόσωπο, ἕνα σχέδιο ἢ ἕνα ὀχυρωματικὸ ἔργο, χρησιμοποιοῦσε τὸν ἄλλον ἀναπτῆρα, μὲ τὴν φωτογραφικὴ μηχανή, χωρὶς φυσικὰ νὰ προκαλῆ τὶς ὑπόνοιες τῶν ἄλλων.

Ἡ ἀνάκρισις ὅμως ἔφερε στὴν ἐπιφάνεια καὶ ἄλλα πράγματα. Ἀνεκαλύφθη, δηλαδή, ὅτι ὁ Ροῦντολφ "Ἐς εἶχε κλέψει τὰ πιστοποιητικὰ ἑνὸς γιατροῦ πού εἶχε σκοτωθῆ στὸ μέτωπο καὶ παρουσιαζόταν μ' αὐτὰ ὡς Γερμανός. Τὸ πραγματικὸ του ὄνομα ἦταν Τζαίημς Γκρέυ, Ἄγγλος κατάσκοπος.

"Ὑστερ' ἀπ' ὅλα αὐτά, ὁ Γκρέυ καταδικάστηκε σὲ θάνατο, μὰ τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας πού θὰ ἐξετελεῖτο, ὁ σατανικὸς αὐτὸς Γκρέυ κατάρθωσε νὰ δραπετεύσῃ.

Αὐτὸς, λοιπὸν, ἦταν ὁ τολμηρὸς ἀρχικατάσκοπος Τζαίημς Γκρέυ, πού σκοτώθηκε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες στὸ Λονδίνο, σ' ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα.

Η ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 20)

σκαν μιὰ λύσι. Καὶ προχώρησαν σωστὲς τρεῖς μέρες στὸ δάσος. Ἐνα πρωὶ ὅμως ὁ Κρεπὶ εἶδε ἕνα τεράστιο φεῖδι νὰ τοὺς πλησιάζῃ. Μάταια κ' οἱ δυὸ, τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὴ φρίκη τους, προσπάθησαν ν' ἀμυνθοῦν. Τὸ φεῖδι δάγκωσε τὸν Μπονάρ στὸ χέρι κι' ἔφυγε γρήγορα. Ἦταν δὲ τόσο κεραυνοβόλο τὸ δηλητήριό του, ὥστε, παρὰ τὶς βοήθειες τοῦ Κρεπὶ, ὁ Μπονάρ πέθανε! Ὁ Κρεπὶ τὰ εἶχε χαμένα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. Τώρα ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ σέρνει μαζύ του ἕναν πεθαμένο. Στὴν ἀρχὴ αὐτὸ τὸ πράγμα δὲν τοῦ ἦταν δυσάρεστο. Ἐπειτα δὲν ἤθελε καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ φίλο του γιὰ νὰ τὸν φάνε τὰ τσακάλια. Οὔτε πάλιν νὰ τοῦ σπάσῃ τὰ πόδια μὲ καμμιά πέτρα καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ. Δὲν βαστοῦσε ἡ καρδιά του. Προτίμησε νὰ τὸν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο του. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ μιὰ μέρα τὸ πτώμα μέσα σ' ἐκείνη τὴν τρομαχτικὴ ζέστη ἄρχισε νὰ σαπίζῃ, νὰ γεμίζῃ σκουλήκια καὶ νὰ γίνετα ἕνας πολλτὸς πράσινος. Συγχρόνως τάγματα ὀλόκληρα μυῖγες ἀκολουθοῦσαν τὸν Κρεπὶ, ζητώντας νὰ χορτάσουν τὴν πείνα τους, καὶ κοπάδια τσακαλιῶν.

"Ὁ Κρεπὶ, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ πιστὸς στὸν ὄρκο τῆς φιλίας τοῦ Μπονάρ, πάλαιε ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ σαπισμένο πτώμα τοῦ συντρόφου του. Τοῦ εἶχε ὀρκισθῆ ὅτι θὰ τὸν ἐνεταφίαζε σ' ἐλεύθερο χῶμα. Καὶ πράγματι κατάρθωσε νὰ φτάσῃ ὡς τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ καὶ νὰ τὸν θάψῃ. Μὰ τὸ πιὸ περιέργο εἶνε ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ πεθάνῃ κι' αὐτός. Κι' ἔτσι ἀλυσσοδεμένος μ' ἕνα πτώμα πού ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα κάθησε στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου περιμένοντας τὸν θάνατο. Κι' ἐκεῖ τὸν θρῆκε ἐντελῶς τυχαία μιὰ περίπολος στρατιωτῶν καὶ τὸν μετέφερε ἀναίσθητο στὸ νοσοκομεῖο.

"Ὁ Κρεπὶ πάλαιψε δυὸ μῆνες μὲ τὸ θάνατο καὶ τέλος ἔγινε καλά. Ἡ συγκινητικὴ ἱστορία του ὅμως εἶχε γίνῃ γνωστὴ σ' ὅλη τὴ Γαλλία κι' ἕνα σωρὸ κόσμος ζητοῦσε νὰ τοῦ χαρισθῇ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ποινῆς του. Καὶ πράγματι, ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ Κρεπὶ γύρισε πάλιν στὸ Παρίσι καὶ μάλιστα ἔγινε τίμιος ἄνθρωπος.

ΟΥΪΛΙΑΜ ΣΗΜΠΡΟΥΚ